

Kaip velkiauja kaimynai

Iki Mozūrų — visai netoli. Tereikia kirsti Lietuvos-Lenkijos sieną, nutolti nuo jos per pusšimtį kilometrų, ir prasideda garsusis Mozūrų kraštas. Garsus jis savo ežerais ir juose gyvenančiomis žuvimis. Čia pilna viešbučių, stovyklų, moteliukų, visur — iškabos: „Žuvies kepykla", „Rūkyta žuvis". Vasara čia suguža milijonai žmonių, čia ilsimasi, daug žvejojama ir nemažai pagaunama. Teigiama, kad buvusi Mozūrų ežeryno šlovė blėsta, kad žuvies tame krašte kur kas mažiau, nei buvo anksčiau, bet ir dabar lenkų žvejai beveik vieningai tvirtina, kad 90 proc. vėlyvą rudenį Lenkijoje sugautų didelių žuvų — tai Mozūruose velkiaujančių žvejų laimikiai.

Klimatas tiek Mozūruose, tiek Lietuvoje toks pats, ežerai irgi tokie patys. Jų čia yra visokių: seklių ir gilių, didelių ir mažų. Žvejai neįnoringi: kur galima, ten velkiauja, nes velkiavimas, kaip žinia, bene pats sėkmingiausias didelių plėšrūnių žūklės būdas vėlų rudenį. Pasidomėkime, kaip velkiauja kaimynai, nes jų patirtis ir mums gali praversti.

Kokie Mozūrų velkiautojų masalai? Dažniausiai naudojami didoki — 16-18 cm -skęstantys ir plaukiantys vobleriai. Tačiau pirmenybė teikiama ne skęstantiems, bet plaukiantiems modeliams. Vobleris, normaliai spiningaujant paneriantis į 1,5-2 metrų gylį (pavyzdžiui, „Šalmo" firmos 18 cm ilgio plaukiantis masalas „Whitefish 18 Floating"), plaukdamas paskui valtį, pasiekia ir 4 metrų gylį. Žinoma, visi meškerės elementai turi derėti. Paprastai lenkų žvejai masalą leidžia 30-40 metrų atstumu. Norėdami kontroliuoti visus masalo judesius, dažniausiai naudoja pintą valą. Dėl jo ir masalas plaukia giliau (plonesnis valas — mažesnis vandens pasipriešinimas), ir kibimus lengviau matyti. Velkiaudami 50-80 gramų masalais, lenkai dažniausiai naudoja 0,20-0,25 milimetrų storio valą. Dažnai didelių voblerių trišakiai kabliukai arba papildomai paaštrinami, arba pakeičiami ypač aštriais „Gamakatsu" kabliukais. Nepaisant to, kad naudojami gana standūs kotai ir netamprus pintas valas, ne visus lydekų kibimus žvejams pavyksta išnaudoti. Teigiama, kad lapkritį Mozūrų lydekos kimba atsargiai ir delikačiai. Tėra tik 30 proc. tikimybė, kad pavyks lydeką pakirsti, jei pirmasis kibimo momentas pražiopsotas. Lapkričio gale, norėdami pasiekti 6-8, kartais — ir 12 metrų gylį, žvejai 0.8-1 metro atstumu prieš voblerį kabina svorį. Svoris dažnai rišamas prie papildomo pavadėlio (tradicinis paternosteris). Kartais tam naudojami ir skęstantys vobleriai, nes, pavyzdžiui, 30 metrų nuo valties traukiamas tos pačios firmos „Šalmo" vobleris „Whitefish 18 SX" be jokių papildomų svarelių lengvai pasiekia 8-10 metrų gylį. Kaip jau minėjome, žvejai mieliau gaudo plaukiančiais masalais, nes stabtelėjus toks vobleris nenusileidžia į dugną. Vadinasi, nėra jokios galimybės, kad kabliukai prisirankios šiukšlių, kurios turi įtakos masalo darbui.

Kai kurie žvejai tokiais vobleriais bando ir spiningauti. Reikia pasakyti, kad nėra lengva nei

užmesti, nei traukti tokį masalą. Norint toli švystelėti didelį voblerį, reikia ne tik galingo spiningo, bet ir įgūdžių: prieš masalui nusileidžiantį vandenį, tenka pristabdyti valą, kitaip neišvengsime susipainiojimų. Taigi vėlyvą rudenį Mozūrų ežeruose spiningaujantys žvejai mieliau naudoja ant 20 gramų ar dar didesnės galvutės užmautus didelius guminukus su papildomų kabliukų sistemėle. Be abejo, neatsisakoma ir tradicinių vartiklių, ir pačių didžiausių sukriukių.
"Žvejys ir žuvis"